

γριότοπο αυτόν... Θα σε περιμένουμε εδώ, ώσπου να βασιλέψη ο ήλιος...

Ο δόν Λουίζ ευχαρίστησε τούς σωτήρες του και ξεκίνησε χαρούμενος για την καλύβα του. Στόν δρόμο, συλλογιζόταν με ποιόν τρόπο θά έδινε στην φίλη του να καταλάβη ότι έπρεπε να φύγη. Δέν ήταν βέβαια σωστό να εγκαταλείψη μιὰ γυναίκα πού του αφιέρωσε δέκα χρόνια της ζωής της, πού τόν υπέρτερε πιστά και αφωσιωμένα, χωρίς να τήν αποχαιρετήσει. Τήν έβρισκε στην καλύβα τους. Κάθησε δίπλα της και άρχισε να τής λέη τί συνέβη. Τής είπε ότι δέν μπορούσε να μείνη άλλο στο νησί ότι δέν θά τήν λησμονούσε ποτέ, ότι ή ευγνωμοσύνη του γι' αυτήν θά ήταν αιώνια... Έκείνη τόν κύτταζε στά μάτια, χωρίς να καταλαβαίνει ή σ ω ς τί τής έλεγε... Η σιωπή της έξελεύρισε, στο τέλος, τόν δόν Λουίζ. Διέκοψε απότομα τόν μονόλογό του και πήγε και κάθησε έξω από τήν καλύβα. Κ' έπεσε σε ρεμβασμούς: Προσπαθούσε ν' αναπαραστήση με τήν φαντασία του τόν κόσμο, τόν άλλον κόσμο πού είχε σβύσει σχεδόν στην μνήμη του.

* * *

Η ώρα περάσαν μιὰ-μιὰ, με άπελπιστική βραδύτητα για τόν ναυαγό.

Άργά τó απόγευμα, ή γυναίκα έστρωσε τραπέζι. Και τότε ο δόν Λουίζ πρόσεξε κατάπληκτος ότι ή ίθαγενής ζητούσε να τόν περιποιηθί εξαιρετικά κείνο τó βράδυ. Του έβαλε τούς καλύτερους καρπούς, του έφερε δροσερό νερό από τήν πιό μακρυνή θρύσι κ' έστρωσε με λουλούδια τήν ψάθα πού τούς χρησίμευε για κρεβάτι....

Και τότε, μιὰ ύπόνοια πέρασε από τόν νοῦ του δόν Λουίζ: Μήπως ή γυναίκα του κατάλαβε με τó ένστικτό της, ότι έπρόκειτο να τήν εγκαταλείψη σε λιγό; Μήπως είδε τó καράθι και μάντευσε τήν αλήθεια;... Η σκέψις αυτή έκανε τόν ναυαγό να μὴν έχη τήν δύναμη να φύγη, πριν φάη για τελευταία φορά με τήν γυναίκα του.

Και άφοῦ έφαγαν, τήν πήρε στην άγκαλιά του και άρχισε να τήν νανουρίζη.

Στό μεταξύ, ο ήλιος είχε βασιλέψει και οι ναῦτες συγκεντρώθηκαν στην άκρογιαλιά περιμένοντας τόν δόν Λουίζ. Κ' έπειδή ή ώρα περνούσε χωρίς να φαίνεται ο ναυαγός, άπεφάσισαν να ψάξουν να τόν βρουν.

Ο δόν Λουίζ τούς παρακολουθούσε, κρυμμένος πίσω από μερικους θάμνους. Δυό μάλιστα από τούς ναῦτες πέρασαν από μπροστά του, χωρίς εκείνος να κάνει τήν παραμικρή κίνησι... Η καρδιά του κόντευε να σπάση στο στήθος του από τήν άγωνία...

Ύστερα, θαθεία γαλήνη απλώθηκε στο νησί. Οι ναῦτες βαρέθηκαν να περιμένουν και φύγανε. Ο δόν Λουίζ ξαναγύρισε τότε στην καλύβα όπου τόν περιμενε ή φίλη του. Έπεσε μπροστά της, άκούμπησε τó κεφάλι του στα γόνατά της και άρχισε να κλαιη... Ώστόσο, μέσα στα δάκρυά του, ένοιωθε κ' ένα συναίσθημα ευτυχίας. Είχε τήν έντύπωση, ότι μένοντας στο νησί, βρισκότανε σ' έναν κόσμο άσφαλῆ, σ' έναν κόσμο πού τόν ήξερε πειά για δικό του... Τήν τελευταία στιγμή φοβήθη κε να ξαναγυρίση κεί κ ά τ ω...

Τήν άλλη μέρα τó πρωί, έρριξε ένα βλέμμα από τó παραθυράκι τής καλύβας του, από τó όποιο φαινόταν ή θάλασσα. Και είδε τó καράθι να χάνεται σιγά-σιγά στο θάθος του ορίζοντος...

Η φίλη του κοιμότανε δίπλα του. Δέν ήταν πειά ώραία. Είχε γεράσει σε μιὰ νύχτα... Και τά δάκρυα του δόν Λουίζ κυλούσανε πάνω στο θλιμένο σώμα της, ένω συγχρόνως τραγουδούσε σιγά-σιγά, για να μη τήν ξυπνήση, τó τραγουδι του ανθρώπου πού ταξίδεψε σε θάλασσες και σε ωκεανούς...

Τó καράθι χάθηκε στόν ορίζοντα. Και ο δόν Λουίζ σώπασε. Και σ' ολο τó διάστημα πού έζησε ακόμα στο νησί, ούτε μιὰ λέξι δέν ξαναβγήκε από τó στόμα του...

ΚΑΡΛ και ΓΙΟΖΕΦ ΤΣΑΠΕΚ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

Η Δρέσδη τής Γερμανίας έχει ένα πολύ περίεργο μουσειό, τó όποιο έκληροδότησε στην πόλι αυτή κάποιος αύλικός σύμβουλος, όνόματι Μολόκο.

Τό μουσειό αυτό περιέχει διάφορα υποδήματα, τά όποια έχρησιμοποίησαν στην ζωή τους αυτοκράτορες, βασιλείς, βασιλισσες και άλλα όνομαστά πρόσωπα τής Ιστορίας.

Μεταξύ αυτών διακρίνεται ένα ζευγάρι παπούτσια χρυσουκέντητα, τά όποια φορούσε ο Μέγας Ναπολέων τήν ήμέρα τής στέφώς του, ένα ζευγάρι απ' τó δέρμα τής Κορδούης, τó όποιο άνήκε στόν στρατάρχη Μυρά, ένα ζευγάρι μεγάλα παπούτσια με ψηλά τακούνια, τά όποια φορούσε ή Μαρία - Θηρεσία, τά παπούτσια του φιλοσόφου Καντίου και άλλα.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τό «Μπουκέτο» συνεπές προς τας ύποσχέσεις του εξακολουθού να έκδίδη, χάριν των άναγνωστών του ένα έκλεκτόν αισθηματικόν ρωμαντίζο μηνιαίως. Αί έκδόσεις μας αυτάί θά συνεχισθού και εις τó μέλλον, χωρίς διακοπήν.

Είμεθα βέβαιοι ότι τó άναγνωστικόν μας κοινόν θά έκτιμήση και θά ύποστηρίξη τήν προσπάθειάν μας αυτήν. Και αυτάί αι έφημερίδες διέκοψαν ήδη τας μηνιαίας έκδόσεις των. Μόνον τó «Μπουκέτο» τας εξακολουθει και θά τας εξακολουθήση και εις τó μέλλον κομπάς, επί έκλεκτού χάρτου, χαρίζοντας τοιοῦτοτρόπως εις τούς φίλους του εξαιρετικάς φιλολογικάς άπολαύσεις.

Έκυκλοφόρησε τó νέον μας βιβλίον, τó άριστούργημα του Πώλ Φεβάλ-πατρός «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ».

Μέχρι σήμεραν έξεδόθησαν τά κάτωθι έκλεκτά έργα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ,,

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,,

“Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ,,

“ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ,,

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,,

“Ο ΕΡΩΣ ΘΕΡΙΑΜΒΕΥΕΙ,,

“ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ,,

“ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

“ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

“Όσοι δέν έπρυλάβατε να προμηθευθήτε τά άνωτέρω βιβλία, δύνασθε να τά πάρετε από τά γραφεία μας, όδός Λέκα άριθ. 7, με 4 οιαδήποτε δελτία και δραχ. 8.

Άπό τας παλαιότερας έκδόσεις του «Μπουκέτου» δίδονται εις τούς άναγνώστας μας με τά ίδια δελτία και δραγμάς 5 δια τας Άθήνας και 6 δραγμάς δια τας έπαρχίας τά έξῆς βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Του Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Του ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Η ΣΟΝΙΑ

Τῆς ΓΚΡΕΒΙΛ

Και ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ

ΠΥΜ Του ΕΝΤΓΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι έκαστος δραχ. 5 δια τας Άθήνας),

(και 6 δια τας Έπαρχίας)

Και τά όκτώ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

πού τιμώνται δραχ. 25, προς 5 δραχ. έκαστον δια τας Άθήνας, και 6 δια τας Έπαρχίας έλευθερα ταχυδρομικών τελών.

Δια τó Έξωτερικόν επί πλέον τά ταχυδρομικά έξοδα.

Είδοποιούνται όμως οι άναγνώσται μας, ότι τά βιβλία αυτά πρέπει να τά ζητήσουν απ' ευθείας από τά γραφεία μας, καθ' όσον δέν θά σταλώσιν εις τά κατ' άποτύπος Πρακτορεία των έφημερίδων.